

ИВАН ДАВИДКОВ
ОТПЪТУВАЛИТЕ КОРАБИ

chitanka.info

В къщата на фламандеца, който ме беше поканил на гости, имаше много картини. Те украсяваха всички стаи на този стар дом и ми се струваха неотделими от него така, както беше неотделима от октомврийската вечер слизащата по улиците на града мъгла откъм Северно море. Повечето от картините бяха творби на стари холандски майстори — сребристосиви пейзажи с вятърни мелници и с канали, над които се показваха островърхи ветрила на платноходки или събирачи на миди се лутаха след отлива по голи плажове, дребни, притиснати към пясъка от ниски облаци. Обичах да съзерцавам тия картини. Правеше ми удоволствие да откривам как през различните часове на деня, в зависимост от светлината, картините се променяха. Техният простор се избистряше, когато денят беше слънчев и в стаята нахлуваше обилна светлина: в сивото се усещаха много отсенки — бледозелени, виолетови, синкави, жълтеникави — и в картините се долавяше сякаш мелодия на стар клавесин. Закриеше ли облак слънцето, картините помръкнаха. Вятърните мелници се изправяха с олющена мазилка — стари, мокри от северните дъждове, а събирачите на миди се оглеждаха плахо, защото усещаха как от тъмната далечина се задаваше приливът.

Но една друга картина задържаше най-дълго погледа ми. На нея беше нарисувано пристанище. Виждаха се кейове и складове, до които имаше привързани рибарски кораби. Това беше платно на съвременен художник — с обобщени форми, с гама от притихнали кафяви тонове. Майсторът беше избрал за своята картина умбрите и сиените, обогатени с топло сиво. Цялото пространство на платното беше изградено върху бледожълт фон. Едрите мазки на четката угасяваха този фон там, където бяха кейовете и складовете, но го оставяха да посветва в небето и във водата край рибарските съдове. Корабите също бяха жълтеникави, като водата, но с по-плътен тон, и когато денем в стаята нахлуеше светлината, те подсилваха ритъма на картината, наредени като клавиши. Когато дойдеше вечерта и запалехме лампата, картината странно се променяше. Небето и водата зазвучаваха с оная замисленост, която може да се долови в природата само вечер, а корабите изчезваха. Струваше ми се, че картината е сменена и виждам на стената друга творба на майстора, но на сутринта, когато светлината нахлуваше през прозореца, отново виждах привързаните за кей рибарски съдове.

Разказах на фламандеца за своето наблюдение, а той усмихнат ми рече:

— И аз обичам тая картина. Струва ми се, че корабите всяка нощ изчезват в морето, за да не пъдят съня ни ударите на вълните по бордовете на старите шлюпки...

И запали лулата си. Висок, снажен, той ми приличаше на моряка, току-що слязъл от жълтите кораби, ясно очертани на картината.

19 септември 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.